GULIVER
u zemlji patuljaka

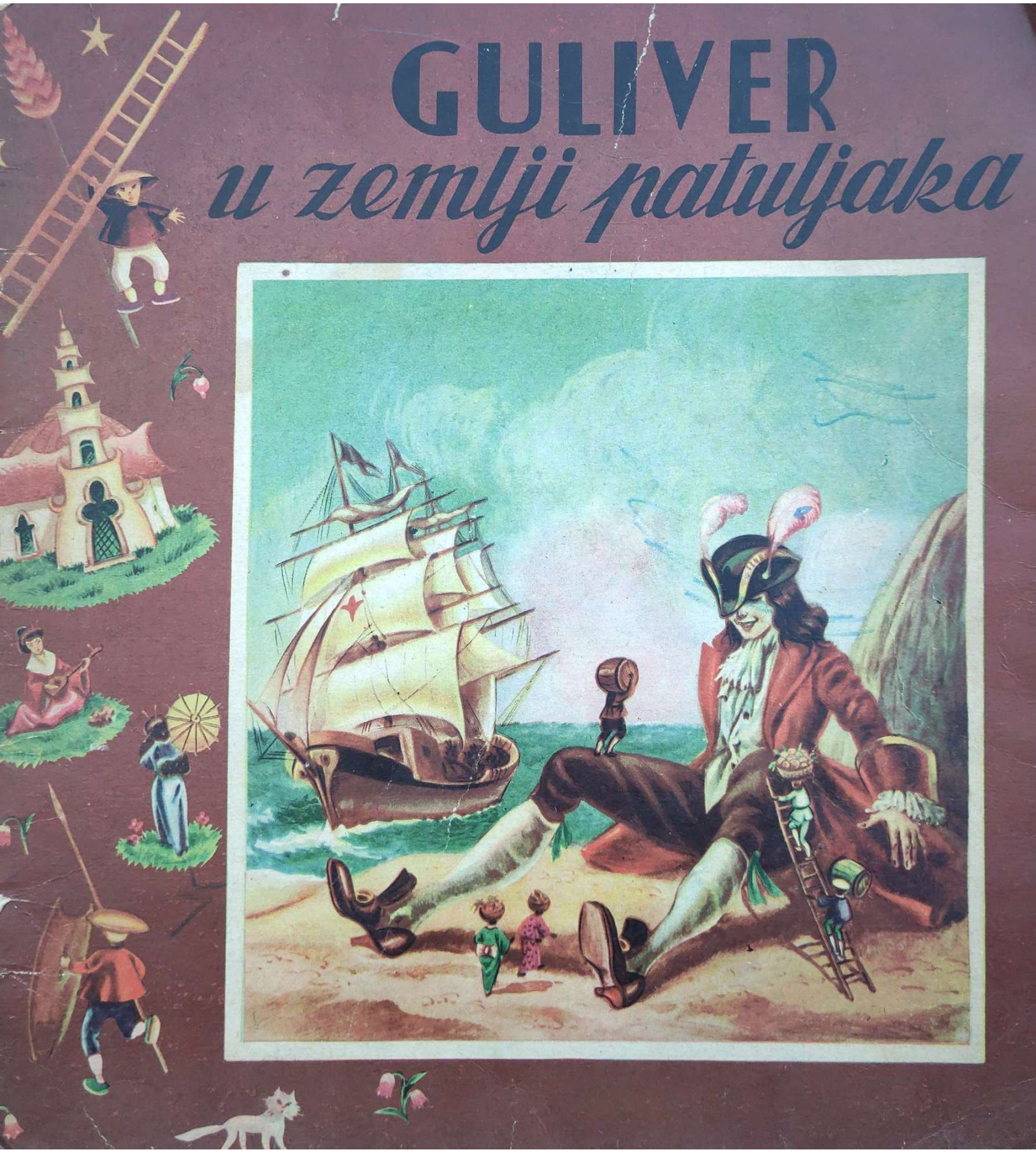

257756

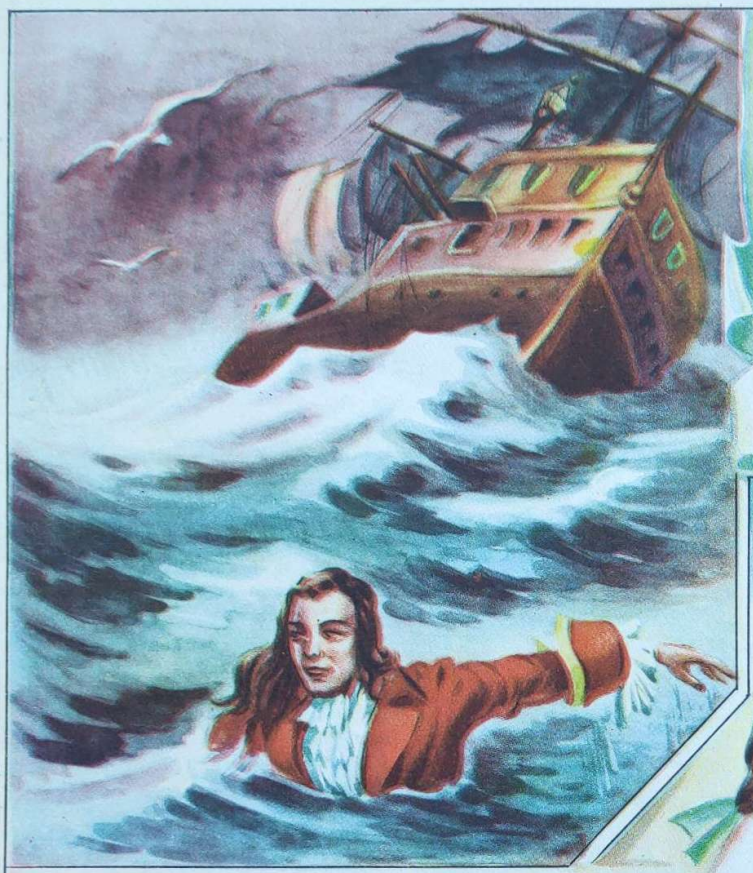

Putovao sam brodom „Antilopa“ kad li nas u Južnom moru zateče strašna oluja, koja rastrga jedra, polomi katarke i brod poče da tone. Prije nego što je brod počeo da tone, ja se s ostalim mornarima ukrcah u preostali čamac, ali i njega oluja prevrnu. Stadoh da očajnički plivam, valovi su me bacali i nosili: već me snaga izdala kad me, srećom, jedan val izbaci na pijesak usamljene obale.

Sav iscrpen, legoh na travu i zaspah tvrdim snom. Kad sam se probudio, osjetio sam da su mi ruke i noge bile čvrsto vezane za pobodene klince u zemlju, a isto tako duge i guste kose. Nisam mogao da maknem glavom ni da se osvrnem oko sebe, ali sam čuo nekakav šapat i u isto vrijeme osjetio kao da mi neke životinjice plaze po grudima.

Najzad jedna od tih životinjica stiže mi do brade i ja primjetih da to nije životinjica nego pravi pravcati čovjek, skladno građen, ali vrlo, vrlo sitan, ne viši od dvadesetak centimetara, obučen poput Kineza, a u rukama mu luk i strelice.

Stadoh da trzam rukama, tako da mi je uspjelo da oslobodim desnu ruku koju podigoh i pokrenuh, jer mi je bila zatrnula. Čim ruku podigoh, a ono se patuljčići razbježaše na sve strane, ali u isto vrijeme zasu me oblak strijela poput sitnih iglica, koje su me samo mnogo smetale. Morao sam da rukama pokrijem oči, da me koja strelica ne oslijepi.

Bilo mi je jasno da se ne smijem micati, ako hoću da u tih patuljčića pobudim povjerenje.

Ne prođe mnogo vremena, a jedan od njih, sigurno njihov poglavica, pope se na me i održa mi dugi govor, ali ne razumjedoh ni slova. Ali sam ipak toliko shvatio da mi savjetuje da budem miran, jer oni ne namjeravaju da mi učine išta na žao.

Ja sam mu opet dao na znanje da sam žedan i gladan. On mi odgovori, sve samim kretnjama i znacima, da će se oni pobrinuti i donijeti mi pića i hrane.

Odvezaše mi kose, tako da sam mogao micati glavom, i vidjeh kako prislanjaju ljestvice uz moje tijelo i da nose pune košarice hrane i bačvice vina. U svakoj je košarici bilo vrlo dobro pripremljenih komada mesa, ali ne većih od žabljeg stegna. Čitava košarica tek je bila dovoljna za jedan zalogaj, a uz to sam dobio tri do četiri krušca ne veća od puščanog zrna. Svaka bačva sadržavala je toliko vina da mi je to bilo dovoljno tek za jedan gutljaj.

Pokušao sam da kretnjama i znacima izjavim poglavici kako sam im prijatelj i kako želim da me odvežu.

On mi opet dade na znanje kako im je kralj naredio da me onako vezana dovedu u grad i kako me jedini kralj može da oslobodi.

Pet stotina tesara stadoše da grade posebna kola za mene, duga dva metra i široka jedan, visoka dvadeset centimetara i sa vrlo čvrstim točkovima. Nakon dugog i napornog rada zgotoviše kola.

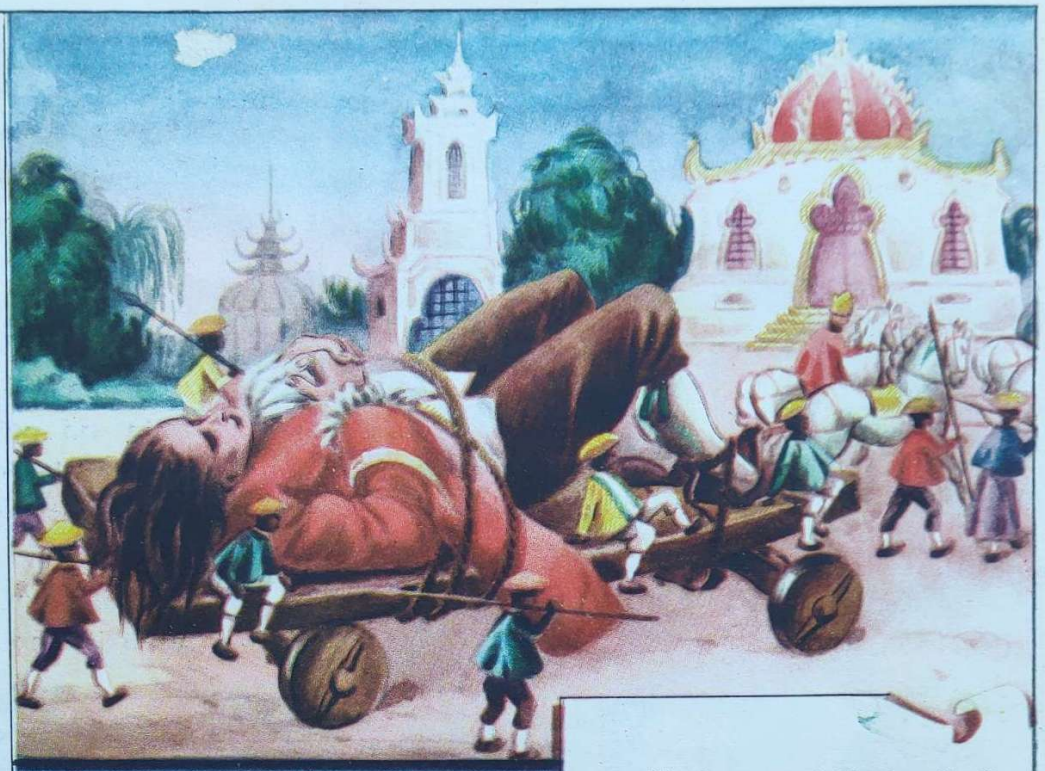

Tada me hiljadu ljudi uz velike napore podigoše na kola i privezoše, a u kola upregoše dvadeset konja. Za četiri sata stigosmo u grad cestom koja nije bila duža od dva kilometra.

Na gradskim vratima očekivaše me kralj, kraljica, knezovi i kneginje sa čitavom dvorskom svitom.

Jedan ministar pope se ljestvama na moje grudi i održa mi dugačak govor koji mi je bio nerazumljiv, ali sam ipak toliko shvatio da mi kralj želi dobrodošlicu, da ima puno povjerenja u me i da je odlučio da me odriješi. Ja sam odgovorio pokretima i znacima kojima sam izrazio puno poštovanje kralju uz zakletvu koju je ministar, kako mi se činilo, savršeno razumio.

Kad me razvezaše, umjesto da ustanem i da rastegnem ukrućene udove, ja se puzajući polako približih kralju i kraljici i poljubih im ruku. Sva kraljeva svita stade da mi odobrava, klikće i plješće.

Kad se kralj i dvorjanici povukoše, komandant kraljeve garde dade mi znak da mogu ući u grad, ali da pripazim kako ne bih počinio kakvu štetu.

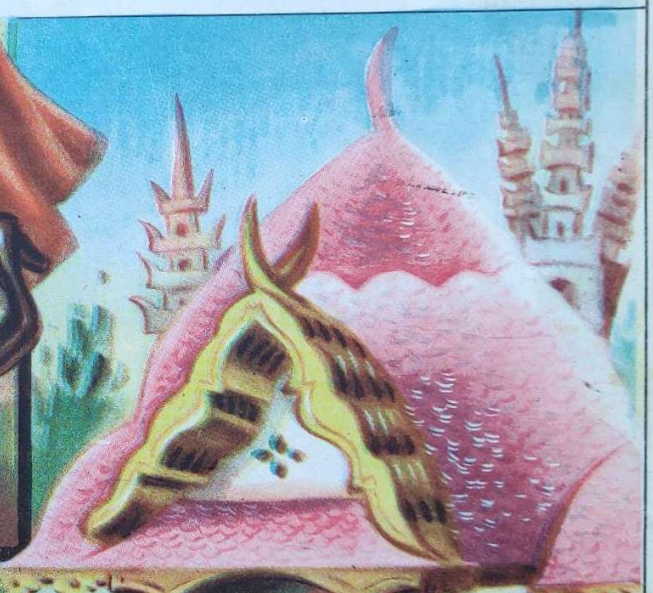

Stigosmo tako do neke crkve, najveća u gradu, koja je bila sasvim prazna i napuštena, jer su sagradili novu. Ta je crkva bila meni namijenjena za stanovanje. Morali su ipak da prošire glavni ulaz: uza sve to, morao sam se sagnuti baš tako kao da ulazim u neku pseću kućicu.

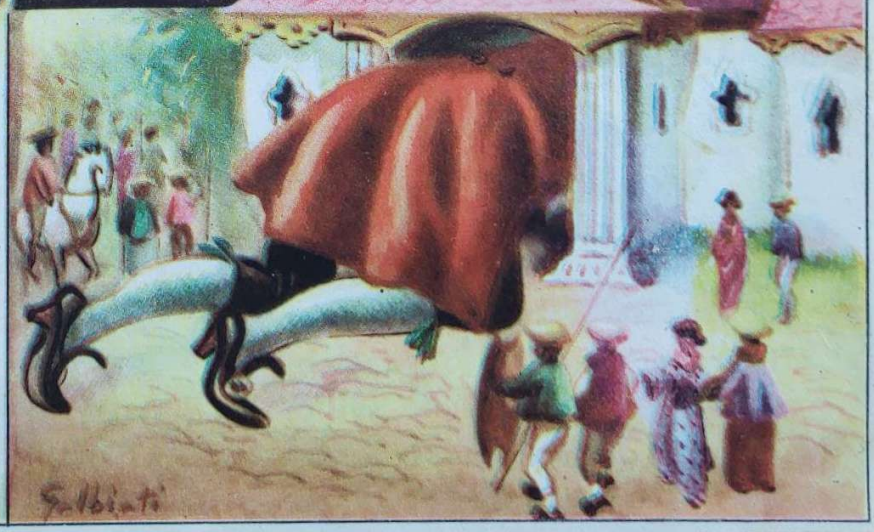

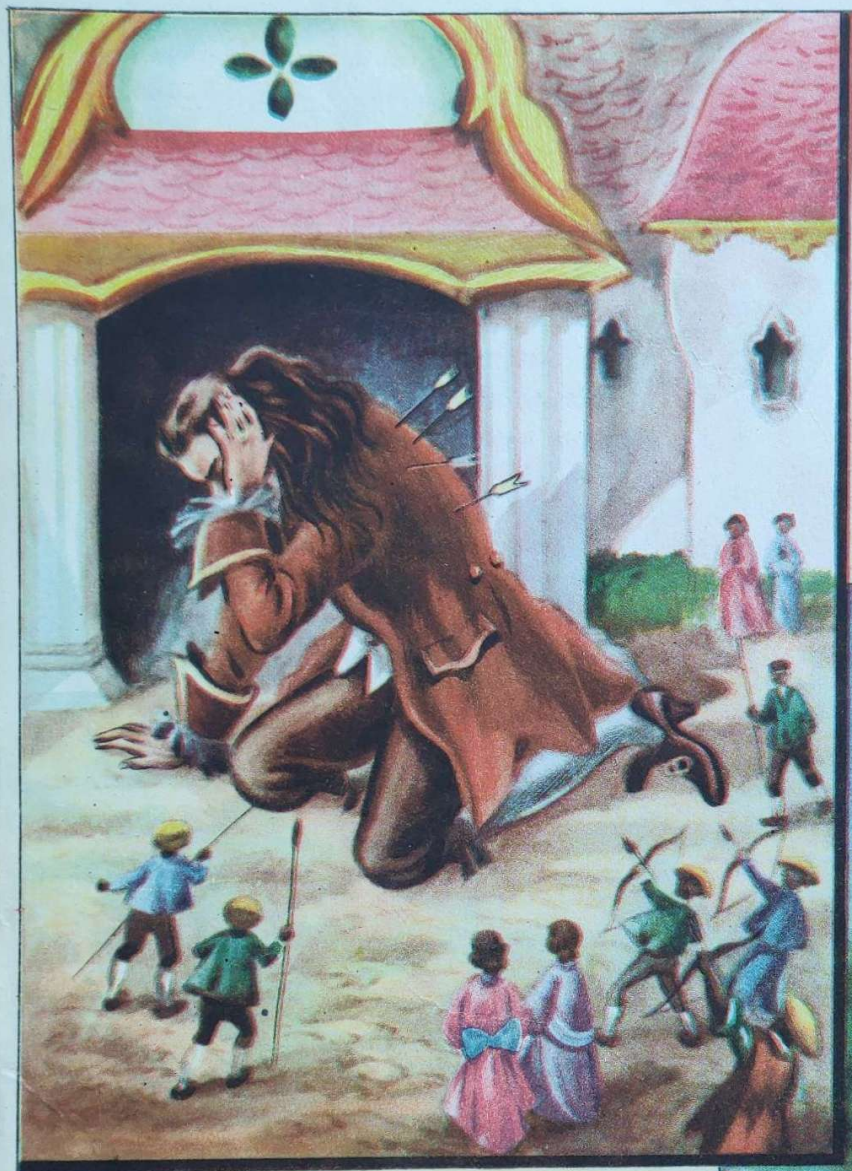

Često sam, pod nadzorom čitavog puka garde, sjedio na zemlji ispred mog novog stana. Tada bi se stanovnici grada sjatili i okupili oko mene da mi se čude i dive i svi su htjeli da se popnu na me, što mi je bilo vrlo neugodno. Pokušavali su na sve moguće našine da me muče. Neki od najdrskijih stadoše jednom da me gađaju strelicama i umalo me ne pogodiše u oči.

Komandant garde uhapsio je petoricu i predade mi ih da ih kaznim. Četvoricu strpah u džep, a jednoga zgrabih kao da ću ga pojesti živa. Možete zamisliti strah i užas naroda koji je to promatrao!

Ali ih ja, smijući se, sve oslobodih i otada me pustiše u miru.

Jedne me noći probudi tihi žamor sitnih glasova, što je za ovaj narod značilo veliku buku. Izidoh iz one moje kućice, digoh se na noge, pogledah i vidoh odozgo kako u mojoj blizini gori kuća. Bio je to kraljev dvor.

Tada poviknuh, svijet se razbježaše na sve strane, ulice se isprazniše, a ja se približih dvorcu.

Vidjeh da su već prislonili ljestve uz prozore palače, a na ljestvama vojnici koji su pokušavali da kofama punim vode ugase požar. Vodu su nosili s mjesta koje je bilo dosta udaljeno od požara.

Teško bi se na taj način požar mogao ugasiti. Razmišljao sam jedan trenutak i riješio pitanje udaljenosti. Napunio sam usta vodom i prskao na vatru. Uradio sam to nekoliko puta i naposljetku ugasio požar.

Kralj mi je bio mnogo zahvalan što sam spasio palaču, život kraljeve porodice i dvorjanika, pa u moju čast priredi vojnu smotru.

Morao sam da stanem raširenih nogu na najvećem gradskom trgu i tako otpoče parada ispod mojih nogu kao pod nekim slavolukom. Najprije prođe kralj s kneževima i dvorjanicima, svi na konjima, zatim vojska u savršenom redu, uz pratnju doboša i muzike, dok je narod zanosno klicao.

Parada je trajala gotovo dva sata, jer je korak tih patuljčića bio vrlo sitan, a ja sam morao raširenih nogu stajati čitavo to vrijeme, gotovo nepomičan, jer bi inače, da sam maknuo nogama, mogao nastati čitav pokolj. Možete zamisliti koliko sam bio umoran.

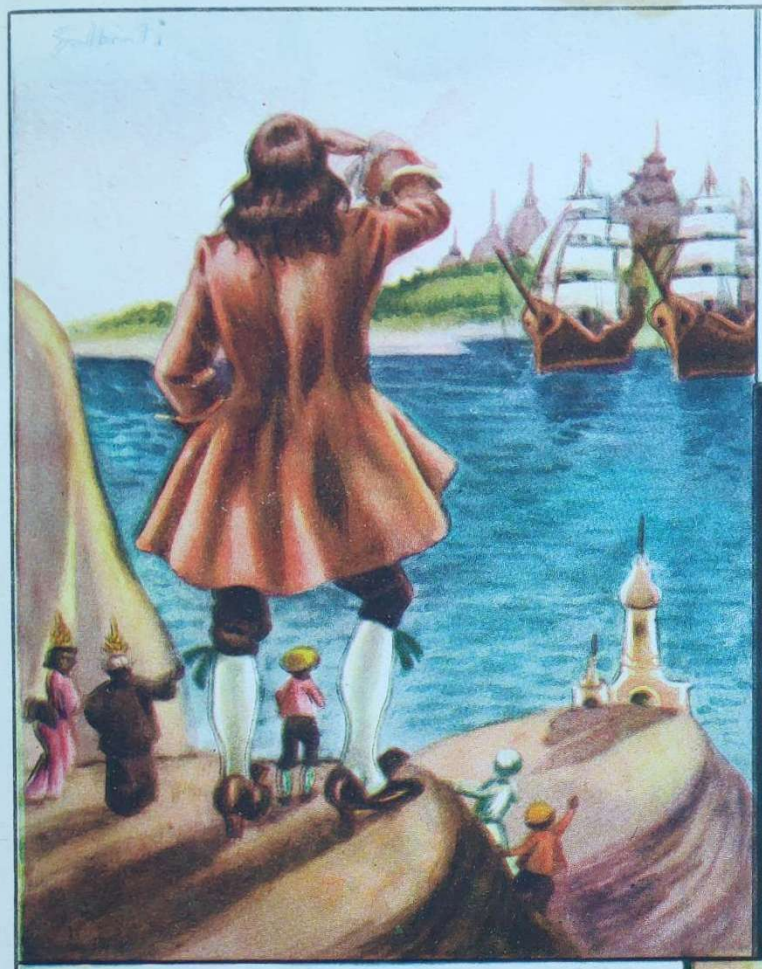

Ispred otočića na kome se nalazila kraljevina Lilliput, gdje sam i ja boravio, nalazio se neki drugi otočić, oko kilometar i po udaljen, na kojem se nalazila kraljevina Blefusco. Kraljevi ovih dviju kraljevina bili su veliki neprijatelji i često su ratovali.

Jednog dana stiže vijest da je kralj Blefusca sastavio flotu od pedeset oklopnjača i velikog broja transportnih brodova i da su se svi ovi brodovi okupili u luci Blefusca i da se očekuje pogodno vrijeme pa da flota navali i zauzme kraljevinu Lilliput.

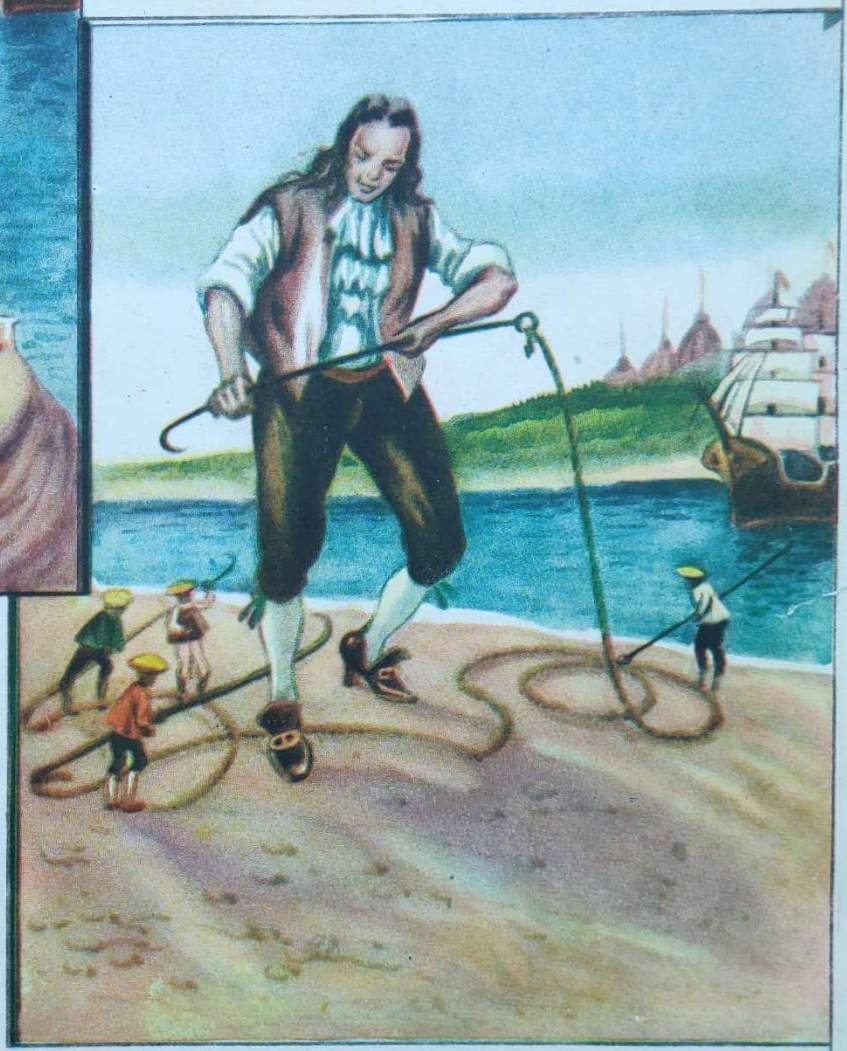

Kralj i vlada se silno uplašiše kad začuše ovu vijest. Tad ja odoh kralju i izložih mu moj plan. Kralj pristade a ja zatražih da mi pribave najjače konope i najveće željezne šipke koje mogu pronaći.

Razumije se da su konopi bili tanki kao konac, a šipke kao pletaće igle za čarape. Ali ja povezah zajedno nekoliko konopa, a isto tako učinih i sa željeznim šipkama, i tako napravih nekoliko kvaka sa kojih su visjeli privezani konopi.

Zatim svukoh cipele i čarape i odoh u onaj morski kanal koji je za mornare predstavljao veliko more. Malo hodajući, malo plivajući, stigoh brzo ispred luke Blefusco. Ne mogu da vam opišem iznenađenje mornara na brodovima i naroda na gatu kad me ugledaše: nastade silna pometnja i svi stadoše da se povlače u unutrašnjost otoka.

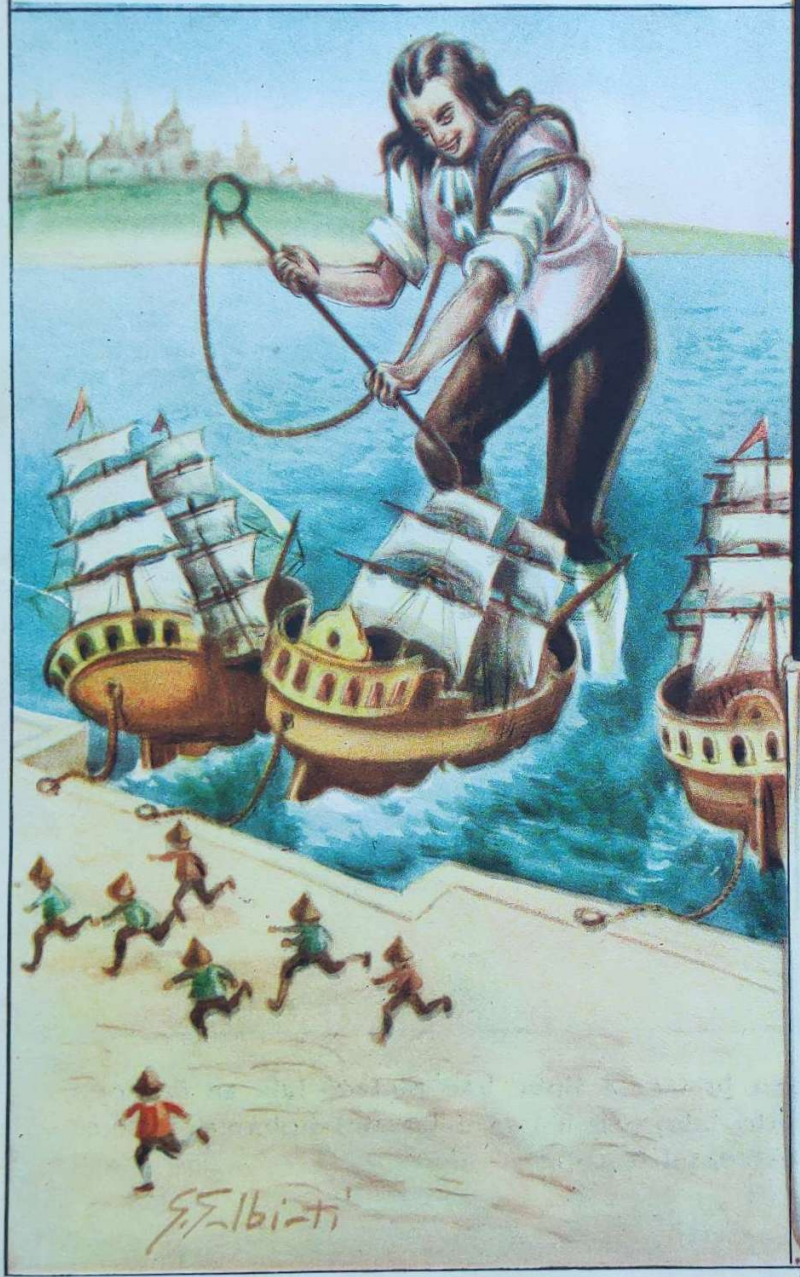

Iskoristivši taj trenutak opće zabune, zakačih svaki brod i sve konope zadržah u jednoj ruci, pa stadoh da vučem flotu.

Možete zamisliti oduševljenje mojih prijatelja kad me ugledaše.

Kralj mi ukaza najveće počasti.

Rat je završio prije nego što je otpočeo, i nikad više Blefusco ne će pokušati da pripremi novi pokušaj invazije.

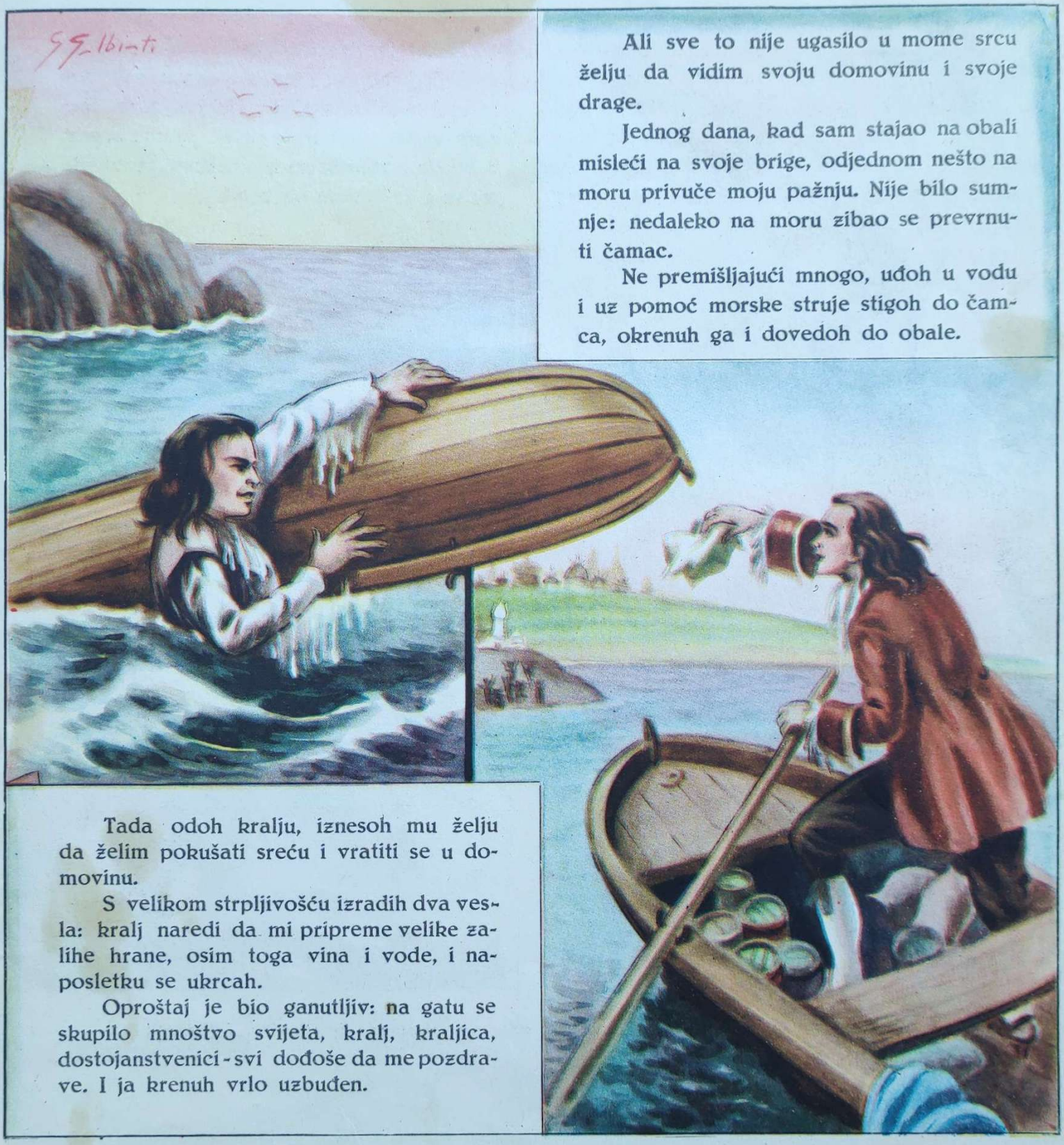

Ali sve to nije ugasilo u mome srcu želju da vidim svoju domovinu i svoje drage.

Jednog dana, kad sam stajao na obali misleći na svoje brige, odjednom nešto na moru privuče moju pažnju. Nije bilo sumnje: nedaleko na moru zibao se prevrnuti čamac.

Ne premišljajući mnogo, uđoh u vodu i uz pomoć morske struje stigoh do čamca, okrenuh ga i dovedoh do obale.

Tada odoh kralju, iznesoh mu želju da želim pokušati sreću i vratiti se u domovinu.

S velikom strpljivošću izradih dva vesla: kralj naredi da mi pripreme velike zalihe hrane, osim toga vina i vode, i naposletku se ukrcah.

Oproštaj je bio ganutljiv: na gatu se skupilo mnoštvo svijeta, kralj, kraljica, dostojanstvenici - svi dođoše da me pozdrave. I ja krenuh vrlo uzbuđen.

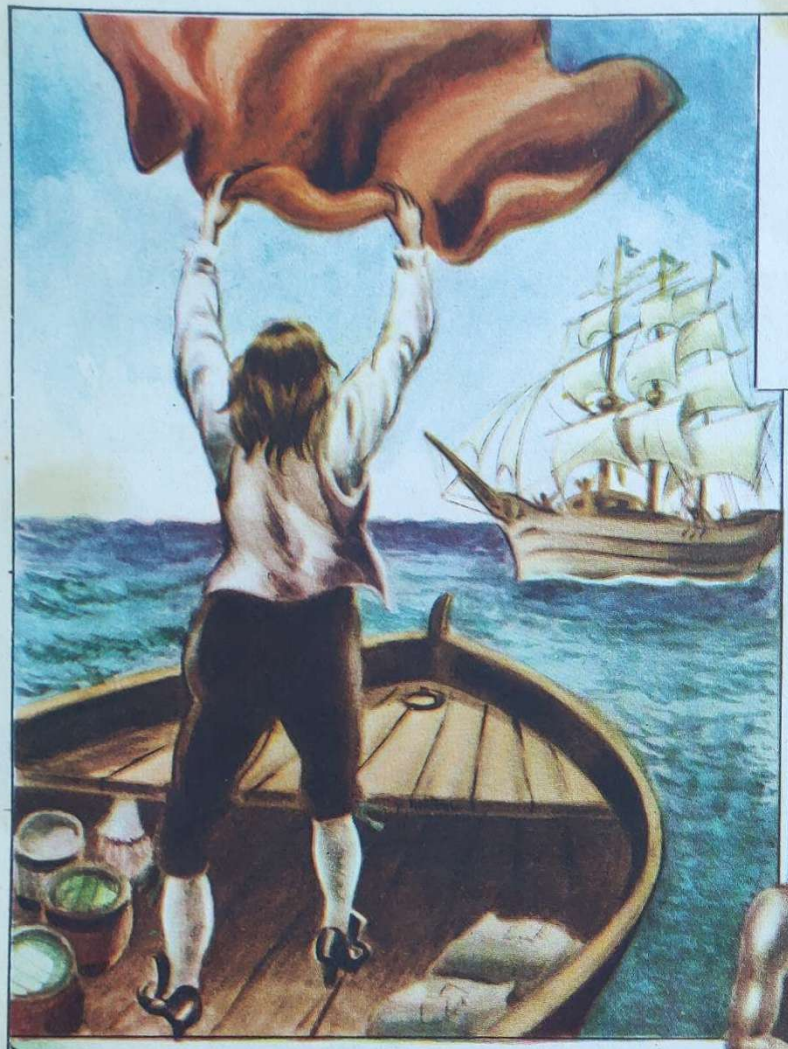

Ploveći nekoliko dana na sreću, ne znajući pravo ni puta ni pravca, susretoh najzad neki trgovački brod na jedra. Srećom vjetar me tjeraše ravno prema brodu. S broda zapaziše moje znakove, približiše mi se i uzeše me na brod.

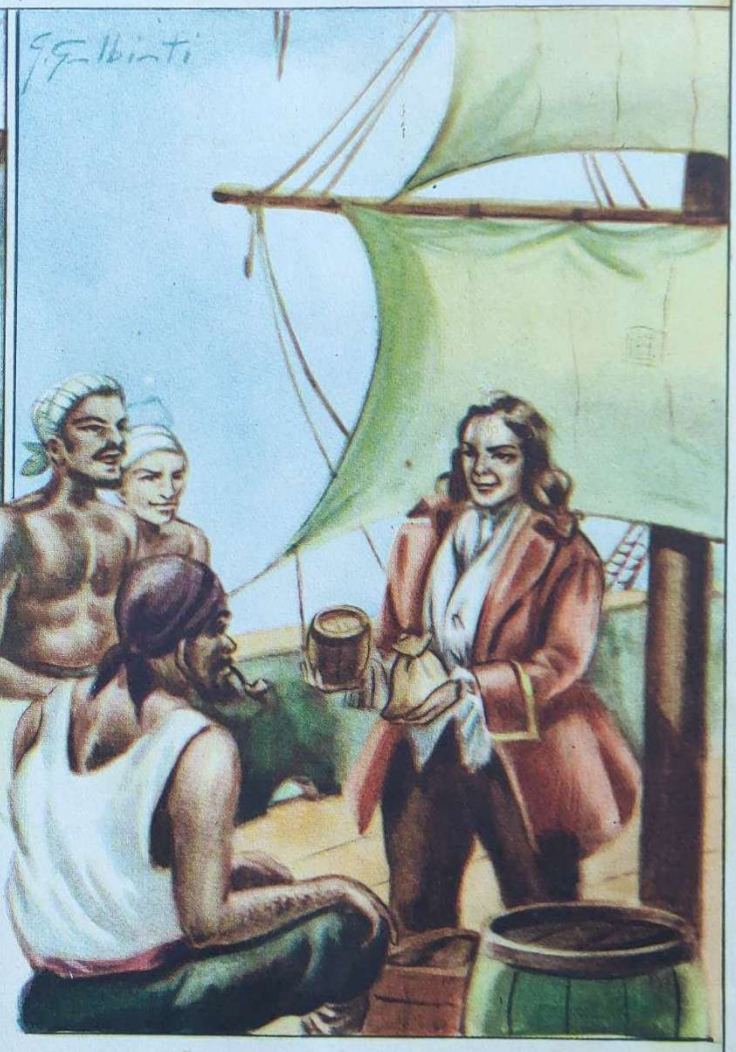

Kad ispričah kapetanu i posadi broda moje čudne doživljaje, sigurno su mislili da su me patnje i glad gotovo izludjele. Ali kad ugledaše košarice, butine govedine velike kao one u pilića, i bačve velike kao čaše, priznadoše da su moji doživljaji bili zaista nevjerovatni.

Samo mi je žao jedne stvari: ne znam gdje je zapravo kraljevina Lilliput i kako se može do nje doći.

GULIVER
u zemlji patuljaka

Izdavačko poduzeće
„OTOKAR KERŠOVANI" — Rijeka
Tisak: Faduv - pogon grafičke djelatnosti - Rovinj